

lík četníka, že chce jíti na záchod. Četník se tedy zvedl, aby ho doprovodil; nežli však vzal pušku, opřenou v kupé o zem, trestanec ocitl se již skokem u dvířek, které otevřel a vyskočil na trať. Četník chtěl vyskočiti z jedoucího vlaku v zápětí za ním, ale ocitl se na schůdkách již v tom okamžiku, kdy vlak jel po trati dopravované, takže nemohl seskočiti pro nahromaděné kolem kolejí spousty stavebního materiálu. Hned potom vjel vlak na úzký most přes potok, kde na seskočení nebylo ani pomýšlení. Za mostem vjíždí vlak ihned do zastávky Mlýnec a tam také strážmistr s rozjetého ještě vlaku seskočil a utíkal zpět na místo, kde mu Pavlík z vlaku vyskočil. S pomocí železničních dělníků, pracujících na úpravě dráti, pátral pak v okolních listnatých lesích až do večera, ale marně. Po Pavlíkovi jako když se země slehne.

Pavlík zatím doškrábal se k potoku, kde si levou rukou umyl poraněnou nohu, kdežto pravou rukou nemohl vůbec pohnouti. Přes to se v noci doškrábal až do Prahy; zde druhého dne šel k lékaři, aby si dal ošetřiti chorou ruku. Tvrdil, že byl povalec rychle jedoucím automobilem a když se zvedl, že cítil hroznou bolest v ruce. Lékař po prohlídce konstatoval, že má Pavlík ruku zlomenou, a přiloživ mu náležitý obvaz, propustil ho do domácího ošetřování.

Pavlík však se zlomenou rukou páchal podvody dále a byl zadržen po 14 dnech až v Jihlavě. Byl ovšem hned dán pod zámek a nachází se tam dosud ve vyšetřovací vazbě.

Na strážmistra Jaroslava Jirovského vznesla však vojenská prokuratura žalobu pro zločin porušení povinnosti ve službě strážní dle §§ 230. a 235. voj. trestního zákona, dovozující, že jedině svojí bezstarostností a předpisům odporujícím chováním umožnil trestanci, aby z vlaku vyskočil. A o této žalobě jednáno bylo v pondělí 18. ledna u divišního soudu v Praze za předsednictví podplukovníka justiční služby D o k o u p i l a.

Obžalovaný strážmistr necítí se vinným dle žaloby. Nedal sice Pavlíkovi pouta, omlouvá to však tím, že Pavlík byl zřejmě neduživým a že stěží chodil. Nebál se proto, že by mu mohl utéci, tím spíše, že ho měl neustále na očích.

Vyslechnutí svědkové potvrdili, že neměli sice dojmu, že by byl Pavlík, sedící v kupé vedle strážmistra a stojící později na chodbičce u zavřeného okna, eskortován strážmistrem, ale uvádějí souhlasně, že četník seděl v kupé při otevřených dveřích na dosah ruky od Pavlíka. Zejména velkoobchodník z Vinohrad J o s. Š v e r m a, který tehdy jel z Prahy do Jičma, uvádí, že z vedlejšího společného kupé skleněnými dveřmi postřehl, že strážmistr za delikventem okamžitě skočil směrem k záchodu, když tam Pavlík odcházel.

Také Frant. L a m b e r t, průvodčí vlaků z Klučova, který ve vlaku měl tehdy službu, potvrzuje, že strážmistr měl delikventa při jízdě stále na očích, rovněž malíř Rudolf M o r a v e c z Žižkova a Olga S t r á n s k á z Prahy, která s Moravcem seděla ve vedlejším kupé a ze zvědavosti nahlédla do druhého kupé, v němž byl strážmistr s Pavlíkem.

Oproti těmto svědectvím odporově se vyjmal protokol podvodníka Vlad. Pavlíka, který v něm prohlašoval, že četnický strážmistr Jirovský se o něho po celou jízdu vůbec nestaral, že se položil dokonce na lavici a spal, když byl před tím Pavlíkovi prý vyprávěl, že celou minulou noc byl v někde v baru až do rána, než Pavlíka na Pankráci převzal, a proto, že se mu chce spáti. Tu Pavlík, úplně prý nestřežený, počal přemítati o neštěstí svého života a rozhodl se učiniti mu konec tím, že se vrhne z rozjetého vlaku. Tento svůj „sebevraždenný“ úmysl také provedl. V dalším svém udání Pavlík zřejmě strážmistru, který s ním jednal tak slušně, že se to až přičilo předpisům, notně „zasoluje“, takže si obhájce strážmistrů vyhrazuje právo učiniti na Pavlíka trestní oznámení pro křivé svědectví, tím spíše, že bylo úředně konstatováno, že den před eskortováním četnický strážmistr Jirovský šel v eskortní stanici spát již o 8. hodině večerní a ve 4 hodiny ráno sám se vzbudil, aby včas mohl Pavlíka převzít. Také žádný jiný svědek neviděl strážmistra ani podřimovati, ani ležeti na lavičce, nýbrž všichni souhlasně vypovídají, že strážmistr měl Pavlíka stále na očích a na dosah ruky.

Soud po delší poradě uznal však strážmistra Jirovského vinným podle žaloby naň vznesené a odsoudil ho vzhledem k četným polehčujícím okolnostem do žaláře toliko na šest týdnů, a povolil mu, poněvadž je úplně zachovalým, podmíněný odklad výkonu trestu na dobu dvou roků.

Obhájce obžalovaného ohlásil proti rozsudku zmatečnou stížnost.

Žalobu zastupoval voj. prokurátor major dr. Š r á m e k. —ff—

Proč má Bafa v krámech zrcadla.

(Krajský soud v Plzni.)

Jednoho večera pan Pudil konstatoval, že mu teče do bot. Chladilo ho to ve špičkách. Zamyslel se nad tím, pokýval hlavou a řekl: „Jak mne pánbůh hodí do peněz, hned si koupím perka.“ Šel dál a přemýšlel o penězích a o perkách. U plzeňské hlavní pošty v Solní ulici potká známého. Vede se s hezkou dívkou, Pudila pozdraví a povídá: „Co koukáš jako vejř?“ Jeho vyvolená se tomu zachichotala. Pudil hněvivě odpovídá, že mu teče do bot a že nemá na nové. Jestli by mu známý nepůjčil stovku. Teď se zachechtal zase on, ale po chvíli zvažněl, naklonil se k uchu Pudilovu a něco mu zašeptal.

Po chvíli všichni tři kráčeli parkem ke Střelnici, tam ale ještě před chudobincem zahnuhli směrem k masným krámům a dál šli kolem Športky do Zbrojnické ulice, až se zastavili před obchodem firmy Bafa. Prohlíželi dlouhou výklad, sem tam něco kritisojice. Nebyly to však kritiky drtivé, neboť všichni tři vešli do krámu a Pudil poroučel: „Ukažte mi nějaké lakýrky s vyložením.“ Slečna se zeptala na číslo boty a než bys dvacet napočítal již otvírala před udiveným Pudilem krabice, jejichž obsah uváděl oči do nadšení. Známý se známou stálí opodál, nechtějce překážeti

Pudilovi se však boty nelíbily. Byly ve směs špičaté a „on takové nenosí“. Slečna po-

krčila rameny, litovala a poroučela se, neboť ještě mnoho jiných zákazníků čekalo na obsluhu. Pudil nespokojen odcházel. Známí odešli již dříve.

U pokladny ptala se jej slečna pokladní, proč nekoupil. „Nemáte tu takové, jako já chci,“ odvětil, ale než sáhl na kliku, stála slečna již u něho a pravila sladce: „Než se vzdálíte, rozepněte laskavě kabát.“

„Co? Proč? Ba ne, vy tu máte průvan a na to já jsem háklivej. A vůbec, co vás to napadlo, mi takhle poroučet, vy sušinko!“

„Slečno, pojdte sem!“ zavolala slečna pokladní na slečnu prodavačku. „Ať ten pán rozepne kabát a já zatím běžím pro strážníka.“

Zpod kabátu křáply na zem ne krásné, ale přímé nádherné lakýrky.

Strážník přišel, následoval doprovod na bezpečnostní oddělení a konečně soud.

Pan Pudil marně se pokoušel zapírat.

„A jak jste to zpozorovala, slečno?“ zeptal se soud.

„V zrcadle, prosím,“ odvětila tázaná. „Viděla jsem každé hnutí obžalovaného.“

Josef Pudil, zloděj mnohokrát už trestaný, dostal tři měsíce.

Veselý policejní úředník.

(Sedrie v Bratislavě.)

Václav Vojáček byl svého času úředníkem pasového oddělení policejního ředitelství v Bratislavě. Rád navštěvoval večer kavárny, kde vždy se zálibou pozoroval dámské návštěvnice.

Jednoho večera seděly v kavárně „Reduta“ dvě mladé slečny a budily pozornost svým hlasitým vtípkováním. Když přišel do kavárny Vojáček, Karla Müllerová i Elsa Mengesová zaspávaly jej koketními pohledy. Vojáček, který naprosto není ostýchavým člověkem, přisedl brzy vedle krásné Elsy Mengesové. Počal se rozhovor, který se s počátku nesl zdvořilým tónem, brzy však byly cizoty prolomeny a trojlístek bavil se tak nevázaně, že Vojáček při svém odchodu vyzval obě slečny, aby přišly druhého dne do jednoho hotelu, on že všechno zaplatí.

Děvčata se tomu však dlouho bránila, předstírajíce, že jsou dobře vychovanými dívkami z dobrých rodin a že tuto nabídku na žádný způsob nemohou přijmouti. Brzy se však daly obměkčiti hlavně sliby, že si budou moci u cukráře vybrati, co jim jen bude líbo.

První večer zkusili to v hotelu „Rudolf“. Bavili se všichni vesele, ale když se Vojáček ráno probudil, dívky již zatím zmizely. Když prohlédl pak Vojáček své věci, shledal, že vše, co mělo větší cenu, odnesly mu ony „dobře vychované“ dívky. Chyběl mu zlatý skřípec, drahý prsten a 1400 Kč na hotovost. Udělal tedy Vojáček na obě své společnice trestní oznámení. Byly proto obě zatčeny, ale vymlouvaly se tím, že jim Vojáček šperky i peníze daroval. Když došlo k přelíčení u sedrie v Bratislavě před soudcem Necidem, zjistilo se, že Vojáček nemohl být jako svědek předvolán, neboť zatím defraudoval značný obnos v úradě a odje! do Italie, kamž za ním byl poslán zařkykač. Líčení muselo tedy býti pro nepřítomnost hlavního svědka odročeno. —ij—

Podnikavý ředitel obchodní školy.

(Krajský soud v Moravské Ostravě.)

Vilém Kubík, třebaš mu nebylo ještě ani 24 let, byl majitelem soukromé obchodní školy v Mor. Ostravě. Protože měl jen obecnou školu, musil se spokojiti pouze s titulem majitele. Přes to však byl všude znám pod jménem „ředitel Kubík“. Jeho škola jinak odpovídala předepsaným požadavkům, takže ministerstvo školství mu ji dodatečně schválilo.

K vedení školy musil si pan Kubík obstati nějakého profesora. Vystřídali se tam celkem dva. Nejdříve profesor Krejčí z Brna a po něm profesor německé obchodní školy Beer. Tento však zemřel a Kubík, chtěje nyní býti sám ředitelem, zaslal inspektorovi obchodních škol Raulichovi opis svého domnělého vysvědčení z vídeňské akademie. Raulich mu však nevěřil a žádal o předložení originálu jeho vysvědčení z obchodní akademie ve Vídni. Leč Kubík poslal mu vysvědčení z obch. akademie ve Lvově a omlouval se, že se před tím zmýlil, neboť prý obchodní akademii dostudoval v Polsku. Toto vysvědčení bylo posláno ministerstvu školství, aby prozkoumalo jeho pravost. Ministerstvo učinilo ve Lvově dotaz a dostalo odpověď, že tam žádný Kubík nikdy nestudoval.

Tím vyšlo najevo, že vysvědčení bylo falšováno a že jej za dobrou odměnu opatřil jakýsi Pavelka, universitní úředník ve Lvově. Na základě toho byla Kubíkova škola dne 27. února 1925 úředně zavřena.

Kubík složil si školní inventář do jedné místnosti a pojistil ho na 100.000 Kč, ačkoli neměl větší ceny nežli 20.000 Kč. Po nějakém čase vypukl požár a inventář skoro všecken shořel. Po ohni byly v místnosti pozorovány stopy po oleji a petroleji a proto vzniklo podezření, že si Kubík zapálil sám.

Státní zastupitelství podalo naň proto žalobu pro zločin podvodu a pro zločin zháňství. Kubík se k falšování vysvědčení přiznal, ale popíral, že by si byl inventář sám podpálil. Poněvadž zháňství skutečně nedalo se mu dokázati, byl Kubík odsouzen jen pro zločin podvodu na jeden rok těžkého žaláře bezpodmínečně. —ij—

Váda v Israeli.

(Okresní soud v Břeclavi.)

Na manžele A a a Idu Goldschmiedovy rozhněval Bůh Jákobův. Jsou ženy i v Israeli, které mají jazyk nabroušený jako meč a není divu, že dne 1. ledna 1926 v Grandhotelu v Břeclavi došlo mezi pí Idou a drem Vítězslavem Sternem, praktickým lékařem v Břeclavi, k určitému slovnímu konfliktu, který vyvrcholil tím, že pí Ida nazvala p. dra sprostákem a vyslovila se velmi nelichotivě o jeho akademickém vzdělání. Své rozčilené manželce přispěchal na pomoc hrdina Alfréd a vyjádřil se o panu doktorovi velmi neomaleně, ba dokonce chtěl zkusiti sílu své pravice na jeho mládenecké líci.

Tato událost přirozeně dohřála p. doktora do té míry, že prostřednictvím svého advokáta dra Štampacha z Břeclavě podal na manžele